

Hugo Bouter

Paulus' getuigenis tegenover Felix

Verdediging van het christelijk geloof tegenover een Romeinse stadhouder

'Na enige dagen nu kwam Felix daar met zijn eigen vrouw Drusilla, die een Jodin was, en hij ontbood Paulus en hoorde hem over het geloof in Christus Jezus. Toen hij echter sprak over rechtvaardigheid, zelfbeheersing en het toekomstige oordeel, werd Felix bang en antwoordde: Ga nu maar weg; als ik echter weer gelegenheid heb, zal ik u bij mij roepen, – terwijl hij tevens hoopte, dat hem door Paulus geld zou worden gegeven; daarom ontbood hij hem ook meermalen en praatte met hem'.

Handelingen 24:24-26

Het geloof in Christus heeft redelijke gronden

In zijn getuigenis tegenover de Romeinse stadhouder sprak de apostel Paulus over drie aspecten van het geloof in Christus, namelijk rechtvaardigheid, zelfbeheersing en het toekomstige oordeel. Eigenlijk staat er dat hij hierover redeneerde of disputeerde (in de Engelse vertaling staat: 'And as he reasoned...'). Het geloof in Christus heeft redelijke argumenten en doet een appèl op ons verstand, evenals het trouwens appelleert aan onze wil en aan ons gevoel. De oproep tot bekering en geloof komt tot de héle mens. Het christelijk geloof valt niet te vergelijken met heidense mythes.

Zo is het ook met het geloof in de opstanding, dat Paulus in zijn eerdere verdediging al had genoemd tegenover Felix (Hand. 24:10-21). Zowel het Oude als het Nieuwe Testament geeft hiervoor goede gronden. Christus is op de derde dag opgewekt, naar de Schriften (1 Kor. 15:4). De profeten hebben erover geschreven dat de Christus moest lijden en uit de doden opstaan op de derde dag (Luk. 24:46), en de

apostelen hebben ervan getuigd in woord en geschrift. En zo is het met alle heilsfeiten. Wij zijn geen vernuftig verzonnen fabels nagevolgd, zegt de apostel Petrus, als hij spreekt over de wederkomst van Christus met macht en majesteit (2 Petr. 1:16). Ook al gaan deze grote dingen ons verstand te boven, ze zijn niet onredelijk of onlogisch. Christus heeft Zich levend vertoond aan Zijn discipelen, met vele duidelijke bewijzen (Hand. 1:3).

Een drievoudige verantwoordelijkheid

Paulus appelleerde echter ook aan het *geweten* van de stadhouder. De drie aspecten van de menselijke verantwoordelijkheid die hij noemde, gelden zowel voor gelovigen als ongelovigen. De apostel gaf in zijn prediking over de geloofswaarheid ook een uiteenzetting over:

1. rechtvaardigheid;
2. zelfbeheersing;
3. en het toekomstige oordeel (Hand. 24:25).

Rechtvaardigheid of gerechtigheid heeft te maken met ons gedrag ten opzichte van anderen, zelfbeheersing met onze houding tegenover onszelf, en het toekomstige oordeel met de relatie tot Hem die 'de rechtvaardige Rechter' is (2 Tim. 4:8). Op deze zaken zullen *alle* mensen eens beoordeeld worden voor de rechterstoel van Christus, voor Wie immers *alle* knie zich zal buigen (Rom. 14:10-12; 2 Kor. 5:10).

In de brief aan Titus komen deze drie thema's ook ter sprake, maar dan in verband met de christelijke levenswandel. Als wij de heilbrengende genade van God in Christus hebben leren kennen, onderwijst die genade ons om *'ingetogen (of: bezonnen), rechtvaardig en godvruchtig te leven in deze tegenwoordige eeuw, in de verwachting van de gelukkige hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons van alle wetteloosheid verlost en Zichzelf een eigen volk reinigde, ijverig in goede werken'* (Tit. 2:12-14).

Een bezonnen levenswandel heeft te maken met onze houding ten opzichte van *onzelf*, een rechtvaardige handel en wandel met ons gedrag ten opzichte van *de naaste*, en de godsvrucht houdt uiteraard verband met de relatie tot *God*. Wij zullen op deze drie terreinen door de Heer worden getoetst, hoewel onze openbaring voor de rechterstoel van Christus niet bedoeld is om ons angst aan te

jagen. Het kan echter zo zijn dat een gelovige geen loon ontvangt en behouden wordt als door vuur heen (1 Kor. 3:13-15).

Daar wij weten hoezeer de Heer te vrezen is, overreden wij de mensen

Het besef van onze grote verantwoordelijkheid als schepselen van God en tevens als gelovige christenen, plaatst ons nu al in Gods ontdekkende licht. Wij zouden daarom gekenmerkt moeten worden door eerbied en ontzag voor Hem, voor Wie geen ding verborgen is. Wij weten hoezeer Hij te vrezen is, doordat wij Zijn rechtvaardige oordelen uit het verleden kennen vanuit het getuigenis van de Schrift. Wij 'kennen de schrik van de Heere', zoals de Statenvertaling het uitdrukt in 2 Korinthiërs 5:11.

De Rechter staat ook in deze tijd weer voor de deur (Jak. 5:9). Daarom overreden en overtuigen wij de mensen. Wij doen dit als gezanten van Christus, want het is nu nog de genadetijd en wij bidden voor Christus: 'Laat u met God verzoenen' (2 Kor. 5:20). De term 'de schrik voor God' (of: van God) komt reeds voor in het Oude Testament, en houdt daar verband met het oordeel over de volken in het land Kanaän (vgl. Gen. 35:5; Ex. 23:27; Deut. 11:25; 1 Sam. 14:15). Zo zullen straks de oordelen van de eindtijd over de volken van deze wereld komen.

Toen Felix werd geconfronteerd met het indringende getuigenis van Paulus, werd hij bevreesd en maakte hij snel een einde aan het gesprek: 'Ga nu maar weg'. Zijn geweten ging spreken en mogelijk werd hij overvallen door de schrik voor het rechtvaardige oordeel van God. Hoewel hij vrij nauwkeurig bekend was met wat de Weg betrof (Hand. 24:22), stelde hij zijn bekering uit – totdat het te laat was en er een einde kwam aan zijn stadhouderschap. Felix had helaas geen zuivere motieven, hoewel hij meermalen met de apostel praatte. Want hij hoopte 'dat hem door Paulus geld zou worden gegeven' (Hand. 24:26).

Dit was in feite corruptie op het hoogste niveau, zoals ook bleek uit de vriendjespolitiek die hij bedreef tegenover de Joodse leiders (Hand. 24:27)! Zo hebben vele mensen helaas een moreel probleem, dat hen verhindert tot bekering en geloof in Christus te komen. Wie zijn zonde belijdt en nalaat, zal echter genade vinden.

